

kommet fra Landsthinget (See Anhanget Sp. 7), under Afstemning, og vedtoges een stemmig med 74 Stemmer.

Formanden: Dette Lovforslag vil altsaa ligeledes blive oversendt til Statsraadet.

Man gif dernæst til det sidste Nummer paa Dagsordenen, 1ste Behandling af Forslag til Lov om Erklærings Meddelelse til Ansøgere og Klager. Lovforslaget findes i Anhanget Sp. 122—23, hvfr. Tidens Nr. 33, Sp. 483).

Justitsministeren: Allerede i forrige Rigsdagssession, da et lignende Forslag forelaae til Behandling, har jeg erkjendt, at det synes at være meget naturligt og billigt, at den, der indgiver en Ansøgning eller Klage til Dyrigheden, kan komme til at blive bekendt med de Erklæringer, som Dyrigheden afgiver, for at han derefter nærmere kan begrunde sit Andragende. Det er uden tvivl denne tiltalende Side af Sagen, som skaffer dette Forslag endeel Understøttere og Talsmand, idet man mere seer derpaa end paa det, der efter Forholdenes Bessaffenhed i og for sig maa ansees som det hensigtsmæssigste. Jeg har ogsaa den forrige Gang, da denne Sag var for, udtalt den Formening, at man uden Betænkkelighed kunde gaae ind paa et Forslag som nærværende med Hensyn til en stor Mængde Andragende, nemlig alle saadanne, hvis Afgjørelse i det Bessentlige beroe paa Dplysninger om de factiske Omstændigheder; derimod gives der mange andre Andragende af en heel anden Bessaffenhed, med Hensyn til hvilke jeg troer, at Forslaget har sine Betænkkeligheder, nemlig saadanne, hvor der er Spørgsmaal om Andragernes personlige Stilling og moralske Dqualificationer, eller hvor Erklæringen efter Sagens Bessaffenhed maa bestaae i et Skjøn af Dyrigheden. Jeg troer ikke, at man i disse sidstnævnte Tilfælde kan vente faa paalidelige Dplysninger, som maae ønskes, førend Sagen afgjøres, naar der i dem skulde tilkomme Andragerne en Ret til at blive bekendt med de Erklæringer, som afgives. Forsaavidt Dyrighedens Erklæringer indeholde et Skjøn, synes der fornemmelig ikke at være Anledning til at lade et saadant Skjøn underkastes en nærmere Bedømmelse af vedkommende

Andrager. Det synes ogsaa, at Forslagsstilleren har erkjendt, at der med Hensyn til visse Sager burde gjøres en Forskjel, idet han nemlig i den 3die Paragraph har gjort en Undtagelse fra de Regler, Forslaget forøvrigt indeholder. Men jeg troer, som sagt, at det ikke alene er i dette Slags Sager, men ogsaa med Hensyn til andre af den nævnte Bessaffenhed, at en lignende Undtagelse burde gjøres, ligesom der overhovedet neppe kan fastfattes nogen Grænsse for, i hvilke Tilfælde man skarpt kan indrømme vedkommende Andrageren en Ret til at faae vedkommende Dyrighedens Erklæring at see, og i hvilke en saadan Ret vilde være betænkkelig. Forsaavidt det skulde antages, at Meningen af Bestemmelsen af Forordningen af 15de December 1820 § 8 er, at ethvert Andragende, efterat være forsynet med Dyrighedens Erklæring, skal i forseglet Tilstand leveres tilbage, altsaa aldrig maa meddeles den Vedkommende, da troer jeg, at det ikke har nogen Betænkkelighed i saa Henseende at gjøre nogen Forandring, ved nemlig at overlade det til Dyrighedens Skjøn at bedømme, om Erklæringen kunde meddeles Vedkommende eller ikke. Derimod troer jeg, at det vilde være betænkligt, ubetinget at give enhver Andrager en Ret til at blive bekendt med Erklæringernes Indhold. Ved Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør gaae ind paa Forslaget, synes mig, at det bør komme i Betragtning, at ifølge Forholdets Natur kan Andrageren egentlig ikke siges at have nogen Ret til at blive bekendt med de Erklæringer, som afgives; thi Andrageren indgiver sit Andragende til Dyrighedsmagten, og hvad der foregaaer imellem de forskjellige Grene af Dyrighedsmagten er egentlig ham uvedkommende. Forslaget gaaer imidlertid ud paa at etablere ligesom en Skriftsverel imellem Dyrigheden og Andragerne; men disse kunne efter Forholdenes Bessaffenhed paa ingen Maade behandles som to procederende Parter. En lignende Regel som den, der anvendes under Proceduren, og en saadan Skriftsverel, som der finder Sted mellem begge Parter, vil under Forhold som her, hvor der er Spørgsmaal om Dyrighedens afgivne Erklæringer, være aldeles uhensigtsmæssig. Kan Sagen afgjøres af den underordnede Dyrighed, til hvem Andragendet